

**TRƯỜNG CAO ĐẲNG
CÔNG NGHỆ THÔNG TIN
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH**

DẤU ẤN & KHÁT VỌNG

TRƯỜNG CAO ĐẲNG CÔNG NGHỆ THÔNG TIN TP. HỒ CHÍ MINH

Kỷ yếu **25** NĂM
2001-2026

DẤU ẤN & KHÁT VỌNG

TRƯỜNG THÀNH TỪ TRÁCH NHIỆM DẪN DẮT BẰNG SỰ ĐỒNG HÀNH

Với tôi, quãng thời gian học tại ITC từ 2019 đến 2022 không phải là điều gì quá lớn lao để kể lại, nhưng nếu nói là không đáng nhớ thì chắc chắn không đúng. Đó là những năm mà mình bắt đầu hiểu rõ hơn mình là ai, mình chịu được áp lực đến đâu, và mình phù hợp với vai trò gì trong một tập thể.

Những ngày đầu vào trường cũng giống nhiều bạn khác: đi học, làm quen bạn bè, rồi loay hoay nghĩ xem sau này sẽ ra sao. Mọi thứ khá bình thường cho đến khi tôi quyết định tham gia công tác Đoàn - Hội. Lúc đầu cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ là muốn thử xem mình có làm được gì ngoài việc học hay không.

Từ một cán bộ Đoàn, sau đó có cơ hội đảm nhận vai trò Phó Chủ tịch Hội Sinh viên trường. Nói thật, lúc nhận nhiệm vụ, cảm giác không phải là tự tin mà là áp lực. Vì mình biết rõ đây không phải là vị trí để “có mặt cho đủ”, mà nếu đã nhận thì phải làm cho ra việc.

Những khoảng thời gian đáng nhớ nhất không phải là lúc đứng trên sân khấu, mà là những lúc ở phía sau: chạy chương trình đến tối muộn, có hôm gần xong rồi vẫn phải chỉnh lại từ đầu vì phát sinh vấn đề; hay những lúc cả nhóm ngồi lại với nhau chỉ để tìm cách giải quyết một việc tưởng nhỏ nhưng không ai thống nhất được. Có những ngày vừa lo việc học, vừa lo chương trình, đầu óc lúc nào cũng trong trạng thái căng.

Qua những chuyện đó, tôi dần hiểu một điều khá đơn giản: làm “lãnh đạo” không phải là nói hay hay đứng ra chỉ đạo, mà là lúc anh em gặp khó thì mình phải có mặt, khi công việc bị nghẽn thì mình là người đứng ra gỡ. Nhiều khi không cần làm gì quá lớn, chỉ cần ở đó cùng mọi người là đủ để giữ nhịp cho cả tập thể.

Áp lực thì có, thậm chí có lúc cảm thấy quá tải. Nhưng cũng chính những giai đoạn đó giúp tôi cứng hơn trong cách suy nghĩ và quyết đoán hơn khi phải lựa chọn. Không phải quyết định nào cũng đúng, nhưng ít nhất mình dám chịu trách nhiệm với cái mình chọn.

Điều tôi thấy đáng giá nhất sau tất cả không phải là chức danh hay thành tích, mà là những người đã cùng mình đi qua quãng thời gian đó.

Từ chỗ làm việc chung, dần dần trở thành những người hiểu nhau, hỗ trợ nhau, có việc gì cũng có thể gọi nhau một tiếng. Những mối quan hệ đó, với tôi, còn bền hơn bất kỳ kết quả cụ thể nào.

ITC với tôi không chỉ là nơi để học chuyên môn. Đó là nơi mình va chạm đủ nhiều để hiểu trách nhiệm là gì, hiểu rằng làm việc tập thể không đơn giản, và cũng hiểu rằng nếu có những người đồng hành tốt thì mọi thứ sẽ nhẹ đi rất nhiều.

Nhìn lại chặng đường 25 năm của ITC, mỗi thế hệ sinh viên chắc sẽ có một câu chuyện riêng. Còn với tôi, đó là câu chuyện về việc dám nhận việc, dám đứng ra khi cần, và học cách đi cùng người khác thay vì cố gắng làm một mình.

Nếu được nói một điều với các bạn sinh viên hiện tại, thì tôi chỉ muốn nói đơn giản: “nếu có cơ hội, cứ thử nhận trách nhiệm. Có thể sẽ mệt, có thể sẽ áp lực, nhưng đổi lại bạn sẽ hiểu mình hơn rất nhiều. Và nếu được, đừng làm một mình – hãy tìm những người có thể cùng bạn đi qua những giai đoạn khó nhất.”

Vì sau cùng, thứ còn lại không phải là bạn đã làm được bao nhiêu việc, mà là bạn đã đi cùng những ai trong quãng thời gian đó.

LÊ QUỐC NGHĨA – K19

Chạm lại thời gian

Tôi trở về – chạm ngõ thời gian,
Trường Cao đẳng Công nghệ Thông tin TP.HCM
Gió vẫn thế... lòng không còn cũ.
Hai lăm năm – một dòng ký ức,
Chợt dâng đầy trong một thoáng nhìn.
Tôi – khóa ba, một thời rất trẻ,
Quản trị kinh doanh, giấc mơ xanh.
Chưa biết sợ điều được – mất,
Chỉ biết sống... cháy hết mình.
Nhớ không – Mùa hè xanh rực nắng,
Bước chân đi, mang cả bầu trời.
Đất xa lạ... mà tình gần gũi,
Mồ hôi rơi... mắt vẫn cười.
Nhớ không – “Nhịp Sống Trẻ” năm nào,
Một thời không tiếc tuổi.
Cùng nhau thắp lửa đam mê,
Cho sân trường rộn rã niềm tin.
Tuổi trẻ ấy – không lần trở lại,
Chỉ ký ức... còn nguyên.
Mỗi lần nhớ – tim như chạm lại,
Một bầu trời trong vắt ngày xưa.
Thầy cô đó – tóc đã pha sương,
Mắt vẫn hiền như buổi đứng lớp.
Âm thầm gieo tiếng hạt chữ,
Nuôi chúng tôi... nên người.

Bạn bè đó – mỗi người một hương,
Gặp lại nhau... chẳng cần lời.
Chỉ một ánh nhìn thôi cũng đủ,
Cả một thời bỗng sống lại trong tim.
Tôi lên lên từ màu xanh áo Đoàn,
Từ lý tưởng chưa từng tắt lửa.
Đã đi xa qua bao giông gió,
Vẫn mang theo một thời nguyên lành.
Hôm nay đứng giữa sân trường cũ,
Nghe thời gian khẽ gọi: "còn đây..."
Một hàng cây, một bậc thêm quen,
Đủ làm dậy cả thanh xuân đã ngủ.
Tôi trở về – không chỉ để nhớ,
Mà để thương... để biết ơn nhiều hơn.
Biết ơn thầy cô – người đưa đò lặng lẽ,
Chờ chúng tôi... qua hết một thời.
Hai lăm năm – một hành trình bền bỉ,
Gom tụ hào gửi lại hôm nay.
Xin chúc thầy cô dồi dào sức khỏe,
Vững tay chèo qua năm tháng dài lâu.
ITC ơi... mái trường yêu dấu,
Xin vươn xa... vững bước ngày mai.
Đã đi xa... vẫn luôn ở lại,
Một phần đời... trong mỗi chúng tôi.

Nguyễn Thị Hữu Lê
Khoa QTKD – C3 BCVT